

— Чичо пѣй! Чичо пѣй!

То се радваше и канѣше хората да пѣятъ, че зимата си отива. И дълго то подскача отъ клонка на клонка; дълго неговото звънливо гласче се извиваше въ кратката пѣсничка:

— Чичо пѣй! Чичо пѣй!

И чакъ на мръкване се изгуби въ здрача, дирѣйки подслонъ да прѣнощува, за да се вѣсти на другия денъ пакъ; да прилита редовно всѣка вечеръ до като въ лѣхитѣ на градината цѣвне първо кокиче и овошкитѣ се обсипятъ съ цвѣтъ; докато жерави изъ далеченъ Югъ прилѣтятъ и лѣстовичка подири старо гнѣздо подъ стрѣха.

... На Три-Светители, слѣдъ като Дѣдо Господъ чулъ на светаго Атанаса молбата да се смили на оплакванията на жакката, — казваше баба Краса, — синигерчето прилетѣло изъ далечни усои и запѣло „чичо пѣй!“ Прѣди кокичето то възвѣстява, че зимата си трѣва и кани хората на радостъ. Доде ли синигерчето — редъ е и на имането да проиграй въ земята; а то става само веднѣжъ въ годината — прѣзъ нощта срѣщу Три-Светители.

И когато за прѣвъ пѣтъ разбрахъ, какво нѣщо е имане и колко е търсено отъ хората — азъ излѣзохъ на чердака да гледамъ, гдѣ ще имане проиграй.

... Въ млѣчната бисерна нощъ се мѣрка снагата на Черчеланското бърдо. То е оттаткъ пролома, гдѣто нѣкога прѣзъ днитѣ на черно робство, пѣтникъ рѣдко е минавалъ безъ да бѣде обираенъ отъ пладнѣшки хайдутѣ. И отъ тогазъ изъ уста въ уста се носи: на Черчеланъ казанъ съ злато има заровено. Приказватъ го жаднитѣ за имане и зна-